

Horváth Richárd:

„Nehéz” jót tenni

Hét kislány és kisleány ül az esperes bácsi előtt, komoly csendben. Csak néha izeg-mozog egyik-másik és néz lopva ki egy-egy pillanatra az ablakon keresztül az utcára, hogy megint figyelmesen rátapassza szemét és fülét a hallottakra.

Köztük van Edike is, a jegyző kislánya. Karikára kinyílt szemében a lélek csodálkozó ámulata lobog. Teste meg nem moccan, kicsi öklét néha megszorítja öntudatlanul a másik kezével.

Mert nagyon fontos dolog történik itten: első áldozásra készülnek és ilyenkor a lélek olyan, mint a hófehér, gyenge virágszirom. Amit most ráírnak, az rajta is marad, az virág lesz, illatos, üde virág, hamvas virág, szépség és csillogás, és mint a nap tűzében megringó harmatcsepp, úgy tündöklő vissza az Isten képét.

Nekik még a szó azt mondja, amit jelent; ők még hisznek, az áhitat tiszta hitével, ami aztán a szíven, mint kicsi-kis ezüstös harangocskák, csengibongja a boldogság kéklő dalát.

Most éppen a jótétről folyik a tanítás. Hogy milyen szép az: segíteni másnak, segíteni máson, segíteni önzetlenül, úgy, hogy csak a Jézuska lássa, honnan is jött a segítség, az emberek ne lássák, mert akkor már az ő csodálkozásukba felszívódik a jótettünk érdeme, és nem jut el teljesen, nem jut el hiánytalanul a Jézuska kezébe, aki pedig várja, aranyló mosolyával várja, hogy átalakítsa szépséggé, örömmé, békévé, és így adja vissza, így borítsa rá nyugtalankodó lelkünkre, vágyódó szívünkre és sebes életünkre...

*

Edike hazaér, ledobja a kabátját és csillogó szemmel fut be a konyhába: Édesanya, az esperes bácsi ma a jótétről beszélt. Mondd, édesanya, te is magyarázd meg, hogy mi is az a jótett? Tényleg olyan jó az?

És megindul a beszélgetés, most már nem olyan komoly, szigorú csendben, nem is olyan messzeségben, nem is olyan magasan, mint az esperes bácsinál, arról, hogy az ilyen kislány hogyan is tud jót cselekedni, az ő életének kicsi határai között...

*

Másnap délután hirtelen felpattan a szoba ajtaja és beomlik rajta Edike: Édesanya, jaj, édesanya, csak most az egyszer segíts még rajtam! Nézd, kösd be gyorsan, édesanya, édesanya, csak most, csak most még, segíts hamar rajtam — szaladt ijedt döbbenetben rápillantó édesanyjához.

A keze csupa vér, a ruhája csupa vér, bevágta a kezét, az egyik ujjhegyét majdnem egészen levágta. A szeme könnyben és ijedségben úszik, szája sírásra görbül, de nem sír, vigyáz nagyon, hogy ne sírjon, csak szipog a félelemtől.

Jaj, mi történt, mit csináltál, kislányom, mondd meg szépen, no, szólj hát, mondd meg — ugrik az édesanyja, hogy segítsen, de Edike nem szól többet. Csak áll és türi hősiesen, míg édesanyja bekötözi a sebet.

Aztán egy kicsit még faggatja, de a kisgyerek nem szól semmit sem. Az édesanya mintha megérezné, hogy itt most valami történik, meg kintről is szólítják, s így Edike megszabadul a felelettől.

Pár óra múlva ijedten robban be a leány: Nagyságos asszony, mi történt? A fűszekrényben véres a fejsze, véres a tönk, amin a fát aprítani szoktuk és véresek a fák...

...Edike! Edike!... Te voltál a fűszekrényben? Igen, édesanya.

És mit csináltál, mit kerestél te ott? És miért nem mondtad az előbb, hogy hol voltál és mit csináltál?

Most már eltörik a mécses...

Édesanyám... én... hm... én... hh... csak jót akartam tenni... h... gyújtást akartam vágni a Klárinak... hh... és nem akartam megmondani... hh... mert akkor a Jézuska... h... ezt nem írja bele a nagy könyvbe...

*

De igen, Edike...

Ezt az egyet az angyalkák, kivételesen, aranybetűkkel írták bele ott fent a te kicsi életed örök könyvébe...

Dr. Előd Marcel:

A guadalupeni Madonnánál

Közel tíz éve annak, hogy *Mexikóban* jártam; az egyházüldözés idején.

Indián vér és spanyol tűz keveredik ezen a szenvedélyes földön; vulkánok és délszaki kaktuszerdők váltakoznak exotikus kávé-, kakaó- és cukornádültetvényekkel, szegényes vályogviskók, aranyban gazdag, gyönyörű stílusú templomokkal.

Az is furcsa ellentét, hogy egy 3500 méter magas, romboló vulkán neve: „Az alvó asszony”. Egyébként felejthetetlenül szép látvány a fővárosból, — Mexikó Cityből nézve. A nyugalom és a csend elérhetetlen hona, a magasságok fényküllős ragyogó birodalma. — Mintha csak a Béke Angyala, aki úgy látszik végleg eltávozott erről a forradalmas földről, erre a hegyesúcsra hullatta volna habfehér, égi palástját, feledtető hófátyolt borítva a háborgó múltú és jelenű, vadregényes országra.

Mikor az Egyesült Államokból jövet *Cortez* birodalmába léptem, az elnémult harangok, a rombadöntött templomok és oltárok szomorú világába kerültem. A kifosztott, megrongált katedrálisokban polgári ruhában, szakállasan-bajuszosan gyóntattak a tisztelendő atyák, egyházi ruhát utcán egyáltalában nem hordhattak, halottat nem kísérhettek, harang — ahol még megmaradt — csak egy percig szólhatott. Átlagosan százezer lélekre egy pap jutott, ami eleve kizárta az eredményes lelkipásztorkodást. De azért a *hitélet* csodálatosan élénk volt. A templomok mindenütt telve hívekkel. Jártam a nap különböző óráiban, igen sok templomban, szerte Mexikóban (Monterreytől, Mexikó Cityn, Cuernavacan és Guadalupen át Vera Cruzig) és mindenütt imádkozó híveket találtam. Nemcsak a nép egyszerű gyermekeit